

Het goud wordt voelbaar

De laatste keer dat ik schreef ging ik dwars door de drek.

Ik had het mooi en rond willen afsluiten, mijn schrijven, maar dat ging gewoon niet.

Inmiddels wordt het goud dat ontstaat uit die drek voelbaar. De stroop in het drukproces is verdwenen, ik geniet weer van het moederschap en mijn haar blijft weer op mijn hoofd.

Ik heb zo'n onwijs grote uitdaging ervaren de afgelopen tijd. Ik heb knopen moeten doorhakken en gaan opstaan voor het orakel. Op trillende benen heb ik het proces moeten bewaken, mijn grenzen en wensen moeten bewaken. En it paid off. Er zit weer stroming in het drukproces.

Oké, en als ik mezelf toestemming geef om vrijuit te schrijven, wat zou ik dan met jullie delen? Als ik volledig in mijn eigen kracht en autoriteit ga staan. Wat zou ik dan schrijven?

Dan zou ik trots zeggen dat ik eindelijk weer stroming voel!

Dat ik nieuwe partijen heb gevonden om mee samen te werken en dat dat onwijs goed is voor het proces. Dat dit hele gedoe ging over zelf de regie en de lijntjes kort met leveranciers. Dat het hele proces van het uitbrengen van het orakel gaat over autonomie. Het zelf regelen en staan voor wat ik doe zonder op anderen te leunen. De Kickstarter is niet gelukt omdat ik er blijkbaar vanuit ging dat ik daar steun zou vinden. Die kwam niet, zelfs niet van de plekken waar ik het het meeste verwachtte en waar ik zelf veel tijd en energie in heb gestoken. Met de marketing kwam ik erachter dat ik leunde op anderen om mijn berichten te delen. En uiteindelijk besepte ik me dat degene met wie ik samenwerkte via via op mijn pad was gekomen en dat het blijkbaar tijd was om zelf iemand te vinden.

Laat ik duidelijk zijn, ik heb veel liefde en respect voor degene met wie ik samenwerkte. Het ging simpelweg niet zoals gewenst.

En dan het moederschap, daar wil ik ook over geschreven worden.

En de tranen lopen haast alweer over mijn wangen. Het was een intense dag voor mij als moeder vandaag. Daar waar ik vier dat ik weer stroming voel bij het orakel, schuurde het moederschap vandaag zo erg, tot in het diepste van mijn hart heb ik pijn ervaren.

Vorige week wilde onze zoon niet naar de gastouder, hij klapte volledig dicht voor de deur en kwam niet uit zijn emotionele error. Ik voelde van diep dat ik hem weer mee moest nemen. Ik vind dat als mensen, dus ook kinderen, hun grenzen aangeven, daar gehoor aan gegeven mag worden.

Ah, daar zit de verbinding met het proces van het orakel. Ik merk regelmatig dat wanneer ik mijn grenzen gewoon aangeef. Gewoon zonder stem te verheffen, zonder heftige emotie, met liefde naar mezelf en naar de ander, dat die grens overschreden wordt. Ik vind het de normaalste zaak van de wereld om gehoor te geven aan wat iemand nodig heeft, en als ik dat

niet kan bieden, ga ik daarover in gesprek en geef ik dat aan en kijken we wat dan mogelijk is. Maar het lijkt erop dat grenzen pas hoorbaar zijn in de maatschappij als je schreeuwt en groots aangeeft. En ja, energie is alles, “zolang jij je energie in balans hebt, wordt je grens gewoon gehoord”. Maar ff serieus! Zo vaak als mijn grens gewoon overschreden word als ik gewoon zeg wat ik wel en niet wil... ik vind het echt absurd en onbeschoft. En dan nog, al zou ik uit balans zijn! Zijn we robots? Kan het niet gewoon zo zijn dat als iemand zegt: “Ik wil het niet”, dat het gewoon zo is, en dat je het daar maar mee te doen hebt... pech dat jij het wel wilde.

Oké, zoals je ziet een punt van frustratie.

Goed, dan begrijp je ook dat ik onze zoon weer meenam. Ook deze beslissing nam ik met trillende benen, wetende dat ik mijn partner moest aankijken en in zijn ogen zien dat hij het er niet mee eens zou zijn.

Goed kind, opgelucht, heerlijke dag, waarin ik werk goed kon afwisselen met wat Rock nodig had. Besproken met hem dat hij de volgende week wel zou gaan, dat was dus vandaag. Hij wilde niet, hij kon het niet, raakte compleet in paniek, maar er was een afspraak en pijnlijk genoeg voelde ik dit keer diep dat ik moest doorzetten.

Maar. Ik vind dit echt niet de manier. Ik voel net zo diep als ik voelde dat het voor vandaag even belangrijk was door te zetten, dat het voor kinderen niet zo hoeft te gaan. En ik word helemaal simpel van “ja maar het is nu eenmaal moeilijk voor moeders om los te laten”. Nee lieve schatten, dat heeft er geen fuck mee te maken. Ik vind het fantastisch om een kind te zien uitvliegen. Op het moment dat hij of zij met een zelfverzekerde blik de wereld instapt, kan ik met trots naar hem of haar zwaaien. He knows where I am if he needs me.

En daar zit de hele crux: veiligheid, zelfvertrouwen, autonomie. Wie ben ik om te bepalen dat ons kind nu moet leren om ver van ons weg te zijn!? Waarom kan dat niet wat dichterbij? Hij wil graag wat meer met kinderen spelen, ik wil graag wat meer tijd om te schrijven en creëren. Dus wij dachten, dan is het nu misschien wel het moment voor een gastouder. Maar dit vind ik dus echt rampzalig.

Goed, dat gezegd hebbende. Hij heeft het uiteindelijk, kort, maar leuk gehad. Hij was vrolijk toen ik hem een krappe drie uur later ophaalde en we hebben de boel mooi na kunnen bespreken en het voelt alsof we nog even door te zetten hebben. Voor mij is echter niet het doel dat hij daar straks dagen kan zijn. Het is een gevoel dat ik volg. Blijkbaar is dit nog even ons pad, jammer genoeg, want het schuurt aan alle kanten, maar we zullen zien waar het goed voor is.

Na heel veel tranen vanochtend kon ik mezelf uiteindelijk een schop onder m'n kont geven en bedenken: “Oké, nu aan de slag, dan is het in ieder geval niet voor niets geweest.” Toen heb ik even wat dingetjes voor Oracle Priestess opgepakt én ik heb een oproepje geplaatst in

verschillende thuisonderwijsgroepen. Want dit was toch wel een ochtend die op een pijnlijke manier motiveerde om nu toch echt te gaan voor een beeld dat ik al een tijdje voor me zie. Namelijk dat we met een clubje van 4 of 5 gezinnen (waarvan de ouders zzp'er zijn) een werk/leer/speelplek delen. Ik kan me namelijk zo voorstellen dat er meer ouders die thuisonderwijs geven aan hun kinderen of een vrij leven leven er tegenaan lopen maar op één plek tegelijk kunnen zijn. Hoe mooi zou het zijn als we dan met een clubje onze krachten kunnen bundelen en elkaar de ruimte geven om te werken door afwisselend aanwezig te zijn voor de kids. De kids krijgen verschillende talenten en ervaringen mee omdat we allemaal anders zijn. En op momenten dat kinderen vastlopen, zijn de ouders dichtbij om ze even door het moment heen te helpen. Het lijkt me geweldig, in verbinding met mijn gezin en een groep gelijkgestemden.

Volgens mij kan een kind dan op een veel natuurlijkere manier de wereld leren kennen en uitvliegen uit het veilige nest. Wetende dat het nest zo ver weg is als hij zelf gekozen heeft om te gaan.

Dat is autonoom, voor iedereen, als je het mij vraagt.

Mijn hemel, laten we alsjeblieft ophouden met zeggen tegen elkaar dat het wel went... Dat het soms lijkt alsof het niet anders kan, dat snap ik. Maar de tijden dat we moeten wennen aan wat pijn doet en kut voelt, zijn wat mij betreft toch echt over. Jammer genoeg is het niet altijd makkelijk dingen anders te doen als je nog niet precies weet wat dat anders is, maar goed, we zijn onderweg en we doen het. Geleid door intuïtie.

En wat een cadeautje is het dan om je kind lachend in z'n slaap naast je te hebben. Dat gebeurt nu tijdens het schrijven, ik zit op bed te schrijven en mijn zoon ligt lekker tegen me aan.

Hihi, ik begon met dat ik weer kan genieten van het moederschap en dan komt eerst dit schuurpapier langs.

Het genieten zit 'm in de motivatie die ik voel om een ritme te creëren dat voor het hele gezin klopt. Waar we allemaal in kunnen gedijen. En er komen leuke ideeën voorbij. Zo kwam mijn partner met het idee om een ochtend in de week met z'n allen naar zijn kantoor te gaan en allemaal te werken. Hoe dat er voor een driejarige uit gaat zien, moeten we dan nog ontdekken, maar dat is eigenlijk gewoon heel leuk om te gaan ervaren.

Ik heb woensdag-leerdag in het leven geroepen, een dag waarop we allerlei nieuwe dingen gaan doen. Ik voel weer motivatie en plezier en dat is een tijd ver weg geweest. Dus ik ben dankbaar.

Goh... En dan die haren! Mijn hemel, wat heb ik veel haaruitval gehad de afgelopen weken! Ik heb dat altijd tijdens de periode dat seizoenen elkaar afwisselen en als ik dan weer een

dotje haar in mijn handen heb onder de douche, hoor ik het heerlijke nummer van Seether: "It's the changing of the seasons, it feels so great! So follow me girl!" Heerlijk rauw nummer, die ga ik straks eens luisteren! Zit vast nog een verborgen boodschap in. Goed, dat dotje haar was de afgelopen weken een bos haar in mijn handen. Ik weet dat stress een oorzaak is en het veranderen van de seizoenen, die voel ik altijd iets eerder dan de kalender (oh daar heb ik ook zulke leuke theorieën over, maar die zijn voor een andere keer).

En op een gegeven moment dacht ik: "Het is wel heel veel." En ik herinnerde me dat ik heb gelezen: "luister naar het verhaal dat je lichaam probeert te vertellen". En toen ik daar even stil bij stond, hoorde ik luid en duidelijk dat ik dit seizoen heel veel mag loslaten.

Sinds ik dat heb gehoord en het werkelijk binnen heb laten komen, valt m'n haar niet meer uit.

Loslaten... Heeft ook met focus te maken. Deze zomer heb ik alles uit de agenda gehaald, alle andere dingen behalve het orakel losgelaten. En dat gaf ruimte en helderheid. En nu voel ik dat ik het binnen Oracle Priestess helemaal mag doorzetten. De focus mag helemaal naar het orakel, alle andere dingen mogen even los. En wie weet vinden ze vanzelf hun weg naar buiten en wie weet zijn er anderen die de inspiratie hebben opgepikt en die kunnen uitvoeren (ook hier zal ik nog eens over schrijven, ook zulke leuke inzichten over).

Als ik mijn leven wil leven zoals ik verlang, namelijk kunnen ingaan op inspiraties, dan mag ik m'n focus "klein" hebben. Als ik honderd andere ballen hoog houd, is er nooit ruimte voor de vrije flow. En wauw, na dat inzicht, toen ik dat op me in had laten werken, kon ik mezelf een middag in de natuur geven en kon ik eindelijk weer schrijven. Kon ik eindelijk weer creëren. En stroomt het proces voor het orakel weer! Ik ben heerlijk aan het schrijven aan het schaduwset. Daarnaast voel ik de lancering voor het huidige orakel bruisen. Én voel ik ruimte om te ademen en om te genieten van het moederschap.

Ik verwacht dat het de komende tijd zichtbaar zal gaan worden op de website, de focus die ik nu voel. En dat allemaal dankzij een orakel dat me continu wijst op het voor mezelf kiezen en op mijn eigen benen gaan staan.

Dus ja, ik geloof dat voor mij de herfst zo'n beetje z'n intrede doet. Het vuur van de eindsprint brandt, pijnen en vruchten worden geoogst. Goud wordt voelbaar en ik heb weer zin om te gaan!

Enne, mocht jij het nou een heel leuk idee vinden, dat van dat clubje ouders, en geïnteresseerd zijn om mee te doen, dan kun je me gewoon een berichtje sturen hè!

With love.

